CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1r-138/2026 Judecătoria Orhei, sediul Central
1-25113227-03-1r-18022026 Judecător: Steliana Lazari

D E C I Z I E
În numele Legii

09 iunie 2026 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache, Victoria Robu

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, în lipsa părților, recursul inculpatului Melnic Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 24 decembrie 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

Melnic Vadim *****, a.n. *****, c/p *****, originar și do***** la întreținere un copil minor, neangajat în câmpul muncii, supus serviciului militar, cetățean al Republicii Moldova, anterior judecat:

- prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Dubăsari din 07.03.2023, în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 140 ore;
- prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 08.05.2024, în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 6 luni, cu suspendarea executării condiționate a pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 2 ani, în temeiul art. 90 Cod penal

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364[1] Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: *07.08.2025-24.12.2025*;
În instanța de recurs: *18.02.2026-09.06.2026*.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 24 decembrie 2025, Melnic Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 264[1] alin. (5) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani 3 (trei) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugarea parțială, la pedeapsa aplicată inculpatului Melnic Vadim, partea neexecutată a pedepsei, stabilite prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central nr.1-6/2024 din 08.05.2024, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de 2 (doi) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus punerea în executare a pedepsei cu închisoarea din momentul devenirii definitive a sentinței, cu calcularea termenului executării din momentul reținerii inculpatului Melnic Vadim.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Melnic Vadim, la data de 21 iunie 2025, care nu deține permis de conducere pentru categoria/subcategoria mijlocului de transport pe care îl conducea, intenționat, încălcând cerințele prevederilor art. 19 alin. (2) din Legea nr.131 din 07.06.2007 cu privire la siguranța traficului rutier, potrivit căruia „pe drumurile publice pot conduce autovehicule numai persoanele care posedă permis de conducere de categoria sau subcategoria corespunzătoare autovehiculului ori dovada înlocuitoare, cu drept de circulație, a permisului”, a prevederilor art. 10 pct.2) lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13 mai 2009, potrivit căruia „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și la cererea polițistului, este obligat să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus”, precum și stipulările pct. 14 lit. a) al aceluiași Regulament, potrivit căruia ”Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate”, ***a condus o perioadă nedeterminată de timp*** automobilul de model „Mercedes 220 E”, cu numărul de înmatriculare *****, până la data de 21.06.2025, aproximativ ora 15:50, pe strada centrală din *****.

Efectuând manevra de deplasare cu spatele, fără a se asigura corespunzător că nu prezintă un pericol sau un obstacol pentru ceilalți

participanți la trafic, a tamponat prin atingere partea din față mijlocul de transport de model „Opel Corsa” cu numărul de înmatriculare *****, după care contrar prevederilor pct. 12.1) lit. g) al Regulamentului circulație rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13 mai 2009 – “Care îl obliga pe conducătorul de vehicul implicat într-un accident în traficul rutier să anunțe despre accident poliția şi să rămână pe loc până la sosirea lucrătorilor de poliție”, a părăsit locul comiterii accidentului rutier.

La ora 17:15, Melnic Vadim, a fost identificat ca persoana care a condus mijlocul de transport de model „Mercedes 220 E”, cu numărul de înmatriculare *****, în timpul implicări în accidentul rutier, de către colaboratorii de poliție a IP Orhei care au fost sesizați despre comiterea accidentului rutier de către Godoroja Andrei. La scurt timp, colaboratorii de poliție au sosit la fața locului și în scurt timp au stabilit locul aflării lui Melnic Vadim, care se afla de unul singur în stradă în *****, și la cerința legală a acestora pentru a documenta cazul dat și a fi supus procedurilor prevăzute de Regulamentul circulației rutiere, inclusiv și testarea alcoolscopică, cu acordul să a fost supus testării alcoolscopice cu aparatul „Drager Alcotest 6820”, seria ARNH Nr.-0420, în rezultatul căruia s-a constatat concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 1,34 mg/l, ceea ce constituie conform prevederilor Hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr. 296 din 16.04.2009 stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Melnic Vadim întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentrație de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,35 mg/l și care nu deține permis de conducere.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364^1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat recurs inculpatului Melnic Vadim, prin care a solicitat repunerea în termenul de declarare a recursului, admiterea recursului, casarea sentinței și pronunțarea unei noi decizii prin care să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate sub formă de amendă, sau, în subsidiar, suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art.90 Cod penal.

În motivarea recursului *cu titlu secund* se reiterează că Melnic Vadim nu a

fost prezent la ședința de judecată din 24.12.2025, respectiv nu a cunoscut de conținutul sentinței, copia căruia a fost expediată în adresa sa abia la 20.01.2026, fiind recepționată la data de 28.01.2026, fapt confirmat inclusiv de datele de pe pagina electronică a ÎS „Poşta Moldovei”.

Cu titlu de terţio se invocă că instanța de fond a aplicat în mod mecanic pedeapsa cu închisoarea, fără a analiza dacă aceasta este necesară și utilă pentru reeducarea inculpatului Melnic Vadim, contrar scopului prevăzut de art. 61 Cod penal. Se argumentează că obiectivul reeducării poate fi atins prin măsuri mai puțin restrictive decât privarea de libertate, iar instanța a adoptat o abordare excesiv represivă. Or, finalitatea pedepsei penale transcende simpla funcție a pedepsei (doar ca o consecință pentru fapta deja săvârșită), scopul fiind ca aceasta să aibă un scop util pentru viitor, respectiv reeducarea persoanei a cărei vinovăție s-a constatat, care poate fi atins, în cazul dat, fără aplicarea pedepsei cu închisoare.

Astfel, este evident că instanța de fond a adoptat o viziune eminamente represivă, omițând să analizeze dacă obiectivul reeducării inculpatului Melnic Vadim poate fi atins prin mijloace mai puțin invazive asupra libertății individuale.

Totodată, se invocă faptul că instanța nu a valorificat corespunzător circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, precum recunoașterea integrală a vinovăției, vârsta tânără a inculpatului și lipsa prejudiciilor materiale sau a victimelor directe.

La fel, se subliniază că forma de vinovăție reținută este intenția indirectă, ceea ce indică un grad mai redus de periculozitate subiectivă comparativ cu intenția directă, întrucât inculpatul nu a urmărit producerea unui rezultat negativ, ci doar a acceptat posibilitatea acestuia. De asemenea, se arată că recunoașterea vinovăției și solicitarea examinării cauzei în procedură simplificată demonstrează asumarea responsabilității și conștientizarea caracterului ilicit al faptei, infirmând concluzia instanței privind lipsa de conștientizare a gravității faptelor.

În continuare, se susține că executarea unei pedepse privative de libertate în cazul unei persoane tinere riscă să aibă efecte de desocializare și să compromită scopul reeducativ al sancțiunii.

Astfel, în lipsa unor circumstanțe agravante, funcția preventivă a pedepsei ar putea fi realizată prin măsuri neprivative de libertate.

În acest context, se statuează că recunoașterea vinovăției nu a avut un caracter formal, ci a reflectat înțelegerea caracterului ilicit al faptei. Mai mult, această recunoaștere nu trebuie confundată cu existența unei intenții directe de a leza valorile sociale, ci confirmă asumarea şi conștientizarea pericolului social al faptei comise cu intenție indirectă.

La fel, nu s-a ținut cont de faptul că Melnic Vadim este o persoană tânără, iar privarea acestuia de libertate şi separarea de societate pentru o faptă comisă în absența intenției directe riscă să transforme pedeapsa într-un instrument de desocializare, deturnând-o de la scopul reeducativ.

Prin urmare, în lipsa unor circumstanțe agravante dovedite şi în prezența recunoașterii neechivoce a vinovăției, funcția preventivă a pedepsei poate fi realizată eficient prin aplicarea unor măsuri neprivative de libertate.

În final, se invocă și argumente de ordin practic și social, arătându-se că aplicarea unei sancțiuni alternative, cum ar fi amenda, ar genera beneficii atât pentru societate, prin evitarea costurilor de detenție, cât și pentru familia inculpatului și persoanele aflate în întreținerea sa.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au depus referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal conchide necesitatea respingerii recursului inculpatului Melnic Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 24 decembrie 2025, ca fiind nefondat, păstrând fără modificări sentința contestată, din motivele ce succed:

Cu titlu secund, Colegiul penal constată că potrivit art. 439 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac a apelului este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii. Data de la care curge termenul recursului, repunerea în termen, declararea peste termen a recursului şi retragerea recursului se reglementează de prevederile art.402-407, care se aplică în mod corespunzător.

În acest sens se remarcă că, potrivit art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Conform art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive

întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Potrivit art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, participantul la proces care a lipsit atât la judecarea, cât și la pronunțarea sentinței și nu a fost informat despre adoptarea sentinței poate declara apel și peste termen, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Succesiv, potrivit regulii generale prescrise de art. 402 Cod de procedură penală, termenul de declarare a apelului este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Excepția de la regula dată este reglementată de legiuitor în dispoziția art. 403 alin. (1) din Codul de procedură penală, unde se specifică că apelul/recursul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen, dacă instanța de apel/recurs constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul/recursul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

La caz, Colegiul penal a reținut că sentința de condamnare în privința inculpatului Melnic Vadim în comiterea infracțiunii prevăzute de 264[1] alin. (5) Cod penal a fost pronunțată integral la data de 24 decembrie 2025, în lipsa inculpatului.

Concomitent, instanța de recurs reține că copia sentinței din 24.12.2025 a fost expediată în adresa inculpatului Melnic Vadim la data de 26.12.2025, fiind recepționată la 28.01.2026, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele dosarului.

Respectiv, Colegiul penal constată că termenul de declarare a recursului pentru inculpatul Melnic Vadim a început să curgă din data de 29.01.2026 și s-a împlinit la data de 12.02.2026, inclusiv.

Subsecvent, Colegiul reține că cererea de recurs a fost înregistrată în cancelaria Judecătoriei Orhei, sediul Central la data de 09.02.2026, adică în interiorul termenului prevăzut la art. 439 în coroborare cu art. 404 Cod de procedură penală.

Cu titlu de terțio, Colegiul penal reține că potrivit art. 437 alin. (1) pct. 1[4]) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364[1] alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită. **(11)** Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

În această ordine de idei, Colegiul reține că prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art. 364[1] Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

În fapt, Colegiul concluzionează, caracterul întemeiat al sentinței de condamnare în latura ce ține de constatarea faptelor penale și încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului Melnic Vadim, rezultată din examinarea ei obiectivă și multiaspectuală, cu cercetarea nemijlocită de către instanța de fond a bazei probante administrate pe caz, la care părțile au avut acces în egală măsură.

Prin prisma probatoriului administrat instanța a stabilit ca fiind dovedită pe deplin vinovăția inculpatului Melnic Vadim în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani 3 (trei) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384, art. 389, art. 364[1] Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Potrivit textului recursului înaintat, rezultă că inculpatul Melnic Vadim este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura pedepsei penale, considerând că în privința acestuia urmează a fi stabilită pedeapsă mai blândă sub formă de amendă sau prin prisma art. 90 Cod penal.

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Melnic Vadim constată că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate

asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În conformitate cu prevederile art.7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin.(1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. **(2)** Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art. 75 alin. (1), (2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. **(2)** În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Subsecvent, din dispozițiile art. 75 alin. (1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

În acest context, Colegiul penal menționează că la individualizarea pedepsei s-a ținut cont de faptul că Melnic Vadim anterior a fost condamnat a fost în conflict cu legea penală, fiind condamnat: **1)** prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Dubăsari din 07.03.2023, în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 140 ore; **2)** prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 08.05.2024, în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 6 luni, cu suspendarea executării condiționate a pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 2 ani.

Astfel, Colegiul penal remarcă că deși anterior Melnic Vadim a fost condamnat în mod repetat, pentru comiterea infracțiunilor similare, fiindu-i stabilite pedepse non privative de liberate, nu și-a făcut concluziile necesare și nu a mers pe calea corijării și a continuat să comită o nouă infracțiune similară, în termenul de probațiune stabilit prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 08.05.2024, adică având antecedente penale nestinse, ceea ce indică că pedepsele aplicate anterior au fost insuficiente pentru îndreptarea şi corectarea inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că dinamica comiterii infracțiunilor similare de către Melnic Vadim, caracterizează negativ personalitatea inculpatului și care conturează o personalitate antisocială, profund deviantă, care sfidează în mod repetat normele de conviețuire socială și valorile fundamentale ocrotite de lege, și care indică asupra pericolului social ridicat pe care-l reprezintă acesta, justificând aplicarea unei măsuri restrictive ferme.

Respectiv, în asemenea situații, pentru a fi atins scopul legii penale urmează a se interveni mai prompt, prin aplicarea unor sancțiuni mai severe, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane, să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal concluzionează că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei şi personalitatea inculpatului, prima instanță just a conchis că corijarea şi reeducarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea acestuia de societate, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional şi protejarea societății prin prevenirea recidivei. Or, modalitatea de executare a pedepsei trebuie să fie în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului, ce vine să prevină antrenarea viitoare a săvârșirii unor astfel de infracțiuni, raportate la fapta comisă, gradul de pericol social sporit al acesteia.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Subsecvent se relevă că, potrivit art. 80^1 alin. (2) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracțiunile prevăzute la art.181^1–182, 239–240, 242^1, 242^2, 256, art. 264 alin.(2), (4), (6), **art. 264^1,** 324–335^1, 370 şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de ***reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime*** de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

În această ordine de idei, Colegiul penal atestă că sancțiunea art. 264^1 alin. (5) Cod penal prevede pedeapsa sub formă de amendă de la 2500 la 3000 de unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 5 ani, *iar prin aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (2) Cod penal, pedeapsa închisorii urmează a fi stabilită în limitele de la 2 ani până la 3 ani şi 9 luni.*

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată – art. 264^1 alin. (5) Cod penal, în coroborare cu art. 80^1 alin. (2) Cod penal.

Concomitent, ținând cont de faptul că Melnic Vadim în interiorul termenului de probațiune, stabilit prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 08.05.2024, a comis cu intenție o nouă infracțiune, Colegiul penal conchide că prima instanță în mod just, ținând cont de prevederile art. 90 alin. (10) și art. 85 alin. (1) Cod penal, i-a aplicat inculpatului pedeapsa definitivă, prin cumul parțial de sentințe, sub formă de închisoare în cuantumul fixat de instanța de fond, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În consecință, Colegiul penal apreciază că pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât şi pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul penal.

Astfel, ținând cont de explicațiile menționate supra, Colegiul penal va respinge solicitarea părții apărării de a stabili inculpatului Melnic Vadim o pedeapsă mai blândă, deoarece această categorie de pedeapsă ar avea un caracter iluzoriu și nu va duce la realizarea scopului de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane.

Distinct, Colegiul penal evidențiază că această măsură de pedeapsă se impune a fi aplicată prin prima obligaților pozitive a statului de a lua măsuri adecvate pentru protejarea vieții celor din jurisdicția sa în conformitate cu articolul 2§1 din CEDO, or, potrivit jurisprudenței CEDO, în pct. 69 a hotărârii sale în cauza CEDO *Smijlanic vs. Croatia* se statuează că, participarea în traficul rutier este o activitate potențial susceptibilă de a duce la amenințări grave pentru viața persoanei. Astfel, în contextul siguranței rutiere, îndatoririle autorităților interne implică, în primul rând, obligația de a avea în vigoare un set adecvat de măsuri preventive orientate spre asigurarea siguranței publice și minimizarea numărului de accidente rutiere *(Nicolae Virgiliu Tănase vs România).*

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea recursului inculpatului Melnic Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 24 decembrie 2025, ca fiind nefondat, menținând sentința atacată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art.449 alin.(1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E:

Recursul inculpatului Melnic Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 24 decembrie 2025, prin care Melnic Vadim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, se consideră depus în termen și se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: **Judecător:** **Judecător:**